

je, kdo je njemu dolžan in koliko; komu dolguje on; da bo treba na spomlad prekriti streho in najeti še jednega pomočnika. Potem jo je nagovarjal, naj ide domov, zakaj sam mora zbrati svoje misli, ker pričakuje patra frančiškana. Na glas se je zajokala žena ob teh besedah in se oklenila ljubega moža, ki jo je rahlo peljal do vrat in potrkal čuvaju.

„Otroka mi odgoji dobro!“ dejal je sam ganjen. „Pošten naj ostane kakor jaz; a tako nagel ne sme biti in tako trmast, in več sreče mu daj Bog!“

Žena je šla, vrata so se zaprla in Gregorič je jel misliti na druge važnejše reči.

Ne daleč od tod je bila pisarna Apertova. Ta je bil že tudi po koncu in pisal, da je škripalo pero po raskavem papirju. Prišlo je bilo po noči prevažno poročilo, da je general Zucchi ukrotil upor v Metliki in Kočevju, in da se vrne proti večeru. Slavno zmago je trebalo na primeren način razglasiti in proslaviti, če možno. Zucchi se je zdel Apertu velik mož in navdušenje za Francoze je rastlo. V pisanju ga je premotil okrožni glavar, ki se je hotel pomeniti s komisarjem baš o tej stvari.

Kmetje pa so se bili približali mestu, jemali orožje z vozov in razvrščevali se, kakor se je komu zdelo. Pred mestom jim je prišlo naproti nekaj neoboroženih francoskih vojakov; kmetje so jih popadli in povezali, a dva sta jim ušla in stekla v mesto nazaj in vpila vsa preplašena: „Razbojniki, razbojniki!“ Po teh in po sejmarjih se je hitro razneslo po vsem mestu, da kmetje gredó, in vse je begalo s trga in zapiralo se v hiše.

Nastal je velik šum neredne množice, ko so jedni vpili, kam da naj gredó, in drugi kričali, da „v kresijo, v kresijo!“

„Za menoj!“ zavpil je Birk, zgrabil sekiro na vozu in udril skoz kresijska vrata naravnost proti ječi. Zakričal je nad njim črnook vojak, ki je stal na straži, in vzdignil puško. Birk se ni zmenil, ampak udaril s sekiro po vratih ječe in za njim so silili drugi. Puška je počila; Birk se je prijel z levo roko za prsi in, ko so odjenjala

vrata, zgrudil se je na kolena. „Rešite se, gospod Gregorič, rešite se!“ vikal je smrtno ranjen in tiščal si rano, da mu je tekla kri izpod prstov. Z očesom, polnim prošnje in udanosti, je še mignil Gregoriču, omahnil in obležal. Jetnik pa je hitro spoznal svoj položaj, planil s prirojeno odločnostjo skoz množico na prosto in tekel iz mesta ven, kolikor so ga nesle noge.

Kmetje so bili stražnika, ki se je hrabro branil, pobili in vpili v veži in pred hišo: „Komisar! Komisar naj pride! Kje je komisar?“ —

Ta pa se je od strahu tresel v pisarni, zakaj takoj je bil spoznal grozno nevarnost. Da bi potegnil s kmeti, to mu niti za trenutje ni prišlo



Preprosta pobožnost. (Po sliki E. Munier-a.)